

Μητροπολίτης Βασίλειος πρώην Λήμνου (1901- 9 Νοεμβρίου 1983)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Μητροπολίτης Βασίλειος πρώην Λήμνου , ασυμβίβαστος και ευθύς ιεράρχης.

*Μητροπολίτης Βασίλειος πρώην Λήμνου , ασυμβίβαστος και ευθύς
ιεράρχης.*

Ο μακαριστός μητροπολίτης γεννήθηκε στη Σκύρο το 1901. Πολύ μικρός ορφάνεψε από πατέρα. Από μικρός αγάπησε την Εκ-κλησία. Εκκλησιαζόταν καθημερινώς και από νωρίς αποφάσισε να ιερωθεί. Ο παππούς του ήταν ιεροψάλτης και μικρό του έδωσε να πει τον απόστολο σε μία θεία Λειτουργία των Χριστουγέννων. Γράφει ο ίδιος στις πτυχές της ζωής του: «Από της μεγάλης πλέον εκείνης, της Γεννήσεως του Χριστού, ημέρας κλίσις τε και κλήσις συνηντήθησαν επί το αυτό και συνδέθησαν κατά τοιούτον άρρηκτον δεσμόν, ώστε να επακολουθήση μετά ταύτα, ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, η είσοδός μου εις τον κλήρον, η θεία συνάρσει και ευλογία, ανάρρησίς μου εις τον της Αρχιερωσύνης βαθμόν, επίτευγμα το οποίον αποδίδω μόνον εις την βοήθειαν του Θεού και ουδενός άλλου ...».

Σοβαρή ασθένεια, μόλις είχε τελειώσει το Δημοτικό σχολείο, τον καταταλαιπώρησε, τον οδήγησε στους ιατρούς της Αθήνας κι έκανε τη χήρα μητέρα του να ξοδέψει όλη τη μικρή περιουσία της. Τελικά με την προσκύνηση του τιμίου ξύλου έγινε καλά και με την αφιέρωσή του στον άγιο Γεώργιο, μετόχι γνωστό της Μ. Λαύρας στη Σκύρο, στο οποίο έμειναν εκεί, μητέρα και υιός, επί ένα έτος να το διακονούν. Έτσι συν-δέθηκε με τους Λαυριώτες πατέρες του πολυσέβαστου Αγίου Όρους.

Τον Όκτώβριο του 1923 ήλθε στη Μ. Λαύρα και το επόμενο έτος εκάρη μοναχός. Το 1925 χειροτονήθηκε διάκονος. Τα έτη 1923-1927 διακόνησε ως γραμματέας στην Ιερά Κοινότητα του Αγίου Όρους. Κα-τόπιν μετέβη στην Αθήνα για προβλήματα της υγείας του και συνέχιση των σπουδών του. Το 1936 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος. Κατά τη δύ-σκολη περίοδο της κατοχής ανέπτυξε πλούσια κηρυκτική και φιλαν-θρωπική δράση. Έσωσε παιδιά από θάνατο, λόγω της μεγάλης πείνας, με τα παιδικά συσσίτια που ίδρυσε ο ίδιος.

Ο καθηγούμενος της ιεράς μονής Γρηγορίου αρχιμανδρίτης Γεώργιος γράφει περί αυτού με σεβασμό, αγάπη, νοσταλγία και συγκίνηση: «Οφείλεται η ευγνωμοσύνη μου εις την αγαθήν επίδρασιν, την οποίαν ήσκησεν εις εμέ με το φωτεινόν του παράδειγμα και με το γνήσιον χρι-στιανικόν και εκκλησιαστικόν του ήθος ... Τον ενθυμούμαι σοβαρόν, σε-μνόν, ταπεινόν, πράον, άνεπίληπτον ... Διήγεν ως μοναχός. Κατοικούσε με την μητέρα του, που είχε οσιακήν επίσης μορφήν, εις μικρόν οικίσκον όπισθεν του ναού. Ο οικίσκος αυτός, όπως και τα έπιπλα, ο ρουχισμός και τα άμφιά του, ήσαν ταπεινά και απέριττα. Συνήθως δεν εκυκλοφόρει εις τους δρόμους. Ένα δρόμο σχεδόν πάντα εχρησιμοποιεί από τον ναόν εις την οικίαν.

Ως εκλεγείς επίσκοπος Ταλαντίου μετώκησε στην Αθήνα σε άλλο οικίσκο-κελλί. Αγαπούσε τους πάντες και τιμούσε τον καθένα ως γνή-σια εικόνα του Θεού. Περισσότερο δίδασκε το παράδειγμα της ίδιας του της ζωής παρά οι συμβουλές του. Λειτουργούσε ανεπιτήδευτα, ως αληθινός Αγιορείτης. Ως επίσκοπος εμπλούτισε το ποιμαντικό και φι-λανθρωπικό έργο της αρχιεπισκοπής Αθηνών. Το 1949 εξελέγη μητρο-πολίτης Λήμνου, αλλά λόγω της υγείας του, παρητήθη πριν κλείσει έτος από της ενθρονίσεώς του. Αφοσιώθηκε στο συγγραφικό έργο, το οποίο είναι αξιόλογο, ενδιαφέρον και πλούσιο. Δεν έπαυσε ποτέ την προσευ-χή, την ελεημοσύνη και την άσκηση έως της τελευτής του».

Ανεπαύθη στις 9.11.1983 επικαλούμενος την Αθωνίτισσα Θεοτόκο ο ενάρετος, σεβάσμιος, σοφός, ασυμβίβαστος και ευθύς αυτός ιεράρχης.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Γεωργίου Γρηγοριάτου αρχιμ.. Μητροπολίτης Βασίλειος Ατέσης, ο εξ Αγίου Όρους ορμηθείς (1901-1983), Ο Όσιος Γρηγόριος 18/1993, σσ. 71-81.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β΄ - 1956-1983, σελ. 1075-1077 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.